Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

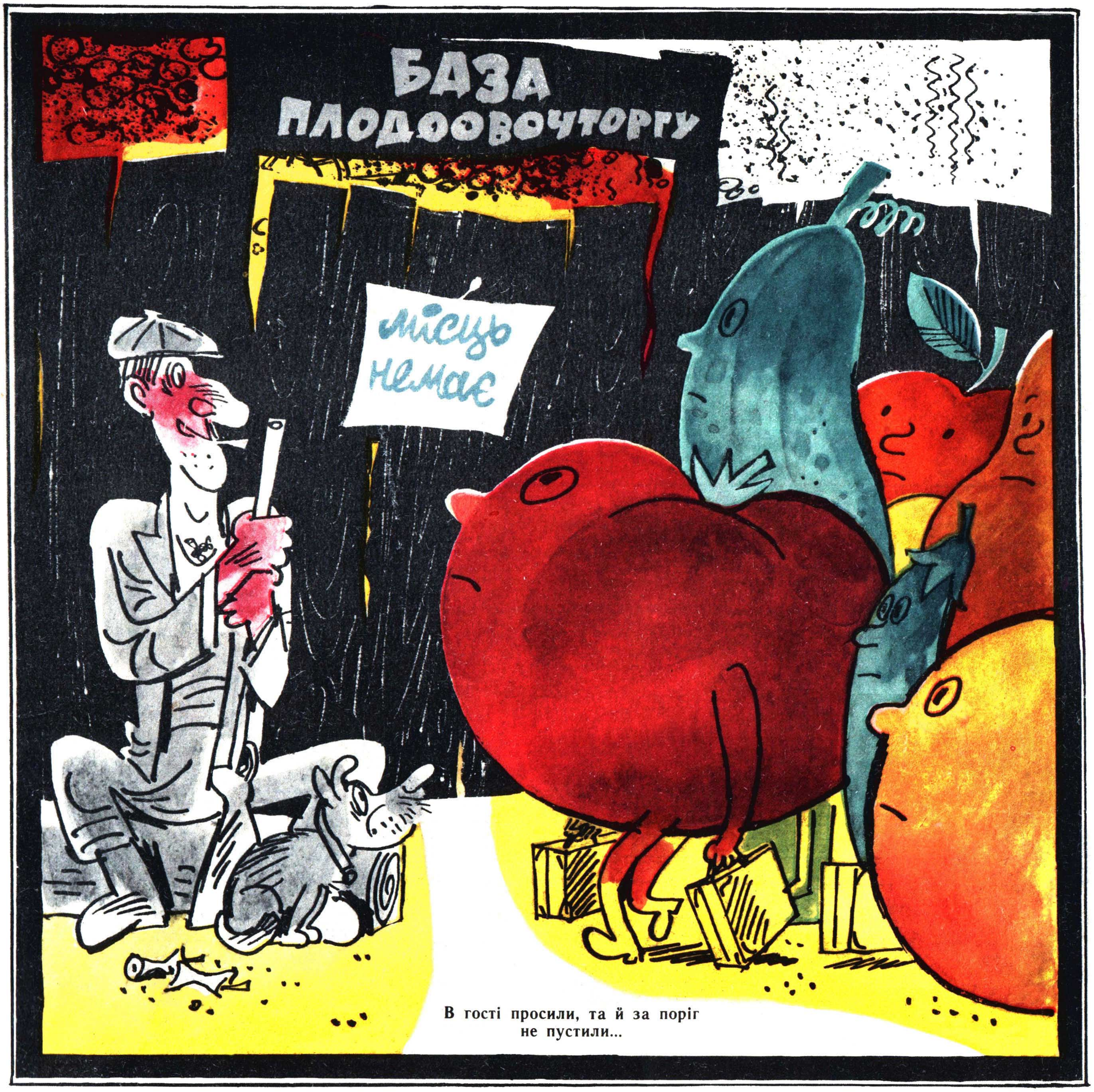

В гості просили, та й за поріг не пустили...

перець

№ 16 (842). Рік видання 44-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1970

Ледачі бджоли

Скажіть-но мені по совісті: хто з вас не любить меду? Та ще коли він свіженький, та ще як з окрайцем пахучого житнього хліба?.. Хотів би я побачити того дивака, який би від цього делікатесу відмовився.

Не криюсь: і сам іноді люблю поласувати свіженьким медком — отим божественним даром природи. Отож коли я почув, що на Миколаївщині торік зібрали аж 400 тонн того дару, то навіть язиком від захоплення зацокав.

Та, на лиху годину, трапилося оце мені проїхатися полями і луками, садками та баштанами, гайочками і перелісками цієї області. І в таку чорну печаль після цього я впав, що й не сказати... Бо, виявляється, цифра — 400 тонн — для Миколаївщини зовсім не цифра. І куди дивляться оті гемонські бджоли?! Та тут же одного соняшнику — 140 тисяч гектарів... Та різнотрав'я — 30 тисяч га з гаком. Та садків — у 14 тисяч гектарів не вбереш... Та з такої площі можна не те що чотириста, а чотири рази по чотириста тонн меду брати! А ще кажуть, що бджола — роботяща комаха...

— Дідька там лисого роботяща! — безнадійно махнув рукою голова колгоспу імені Чапаєва Веселинівського району Михайло Михайлович Крачун. — Задумав я оце, знаєте, якось медку скуштувати. Викликаю до себе пасічника і кажу йому: качай! Він, правда, й огинався довгенько, бурчав, що бджолу оце саме підгодувати б слід, а не мед забирати у неї, — ну, та тут уже я не витерпів — що це, кажу, за бджола, як вона сама себе не прогодує?! Коротше кажучи, викачали ми медок. І що ви думаєте? Місяця не пройшло, як мало не всі бджоли у вуликах догори лапками спатки вляглися... Із 165 родин 54 тільки й оклигало. Он яке прокляте ледащо!

Скрутнув я головою та й подався у інші колгоспи. З яким головою мову про мед не заведу — то аж кидається:

— А що, в магазинах уже свіженький з'явився?

— Причому тут магазини, — кажу. — У вас же свої пасіки...

Тут голова колгоспу безнадійно рукою махає і головою скрушно хитає:

— Та які у нас пасіки! Горенько одне! Для звіту тільки й тримаємо! Не хочуть наші бджоли меду носити. Воно й літо тогорічне засушливе сильно було... Ото лише у колгоспі «Україна» кожна бджолосім'я по півцентнера меду умудрилася натягати... А наші тільки й знають, що кусатися.

— І дуже кусаються?

— Ду-уже!!!

Зовсім розсердився я на бджіл. Уже й ручку схопив, щоб фейлетона на них написати... Але ж підожди, думаю собі, дай подивлюся, як воно в інших районах...

— І не кажіть! — почувши про бджіл, забідкався голова колгоспу «Червоний Жовтень» Арбузинського району Михайло Григорович Подолич. — Така вже ледача худоба, що господи... Ми вже їх і голодом моримо, і морозимо... Минулого року третини пасіки таки вдалося позбутися. А дві з половиною сотні бджолосімей усе ще дзижчать над вухом...

Дуже сміялися над цим бідолашним головою на Кривоозерщині, в колгоспі імені Мічуріна.

— Ото ще хазяїн, якійсь ледачій бджолі ради не дасть! — чудувалися. — А ми її — технікою! А ми — авіацією! Садки з літаків минулого літа обприскували, саме коли цвіли, — так усю ту крилату холеру як корова язиком злизала!

В колгоспі імені Москаленка Новобузького району теж цей прогресивний метод успішно застосували. А от у Вознесенському районі, в колгоспі імені Леніна, один авіаційний наліт мало користі дав: лише половину бджолиного поголів'я за раз потруїли.

Та й то ж усе-таки ефект! А якби скрізь отак, по всенькій області, за тих анахтемських бджіл узялися!..

Розмірковуючи отак, забрів я до великого й багатого радгоспу імені Леніна. А там же тих бджіл... Не продихнути. Я так і жахнувся:

— Що ж це у вас робиться? Чому з отими дармоїдками боротьби не ведете?

— З якими ще дармоїдками? — закліпав очима директор радгоспу.

— Та з бджолами ж!

— А чого ж це вони дармоїдки? — раптом як визвіряться на мене і директор, і бухгалтер, і агроном, і старий пасічник Іван Митрофанович Гапич. — Та як ви смієте! Та це ж — наші найперші друзі!

— Наші крилаті помічники!

— Трудівниці невтомні!

— Та це ж — центнери меду, це ж віск, прополіс!

— Це ж бджолине, чи пак, маточне молоко! А знаєте, що таке маточне молоко? Еге... У ньому — і білків, і вітамінів, і мікроелементів, і ферментів, і всякого іншого добра! Один кілограм його до півтонни меду прирівнюється! Не мало, не багато, а 800 карбованців коштує! А ми ж його не по одному, а по кілька кілограмів щорічно одержуємо!

— А посіви хто нам запилює? Додаткові центнери врожаю з кожного га — хто нам дає? — це агроном.

— А, значить, тисячі карбованців грошей в радгоспну касу хто нам щорічно наношує? — це бухгалтер.

Тут, признатися, довелося вже мені очима закліпати. Довелося угору руки підняти й погодитися, що бджолярство в радгоспі імені Леніна — дуже й дуже вигідна штука.

— А де ж ви таких роботящих бджіл набрали? — питаю з підозрою.

Перезирнулися радгоспівці, усміхнулися.

— Бджоли у нас, як бджоли. Як дуже їм допечеш, то дуже кусючі бувають. Тільки ми з ними зуміли мирно договоритися. Взаємовигідну угоду вклали: ми їм — догляд господарський, вони нам — медок солоденький та все таке інше.

І покуштувати мені дали того меду. Справді солодкий!

Меду скуштувати я скуштував, але самого мене сумніви почали гризти. Чого ж ото, думаю, в інших господарствах бджоли меду усе-таки не носять?.. Ні, хай там собі радгоспівці що не говорять, а бджоли у них, мабуть таки, роботящіші. Свідоміші бджоли.

Добре було б, щоб над цим і спеціалісти з обласного управління сільського господарства добряче подумали. Та й розтолкували мені, що й до чого. А заодно — і деяким хазяям.

В. КАРПЕНКО.

Миколаївська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Годинник прогульника.

ТУРБОТЛИВА МАМА

Мал. А. СВИНЦОВА

— Ти знайди якийсь привід, щоб запросити до ресторану Менделєєва, Паскаля і Лобачевського. Кажуть, що в інститут приймають тільки по знайомству з ними...

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ВІЧНІ ВАФЛІ

Цією унікальною властивістю наділені десертні вафлі, які виробляє Харківська бісквітна фабрика. Незважаючи на застереження, що строк їх зберігання 2 місяці, в продажу вони можуть бути цілу вічність.

А робиться все за дуже простим рецептом: дати, коли вафлі було виготовлено, фабрика не зазначає.

ЧЕРЕЗ РІЧКУ — ПО ДРЮЧКУ

ХАРКІВСЬКА область. Цікаві змагання відбулись недавно у селі Вільшани Дворічанського району. Їх було влаштовано на честь енної річниці з дня завезення каменю для впорядкування центральної греблі.

Метою змагань було: встановити, як краще проскочити через невпорядковану греблю після доброго дощику. Почесну першість виборювали дві команди — Дворічанського райшляхвідділу і місцевого колгоспу імені Дзержинського. Після того, як усі машини і трактори благополучно позагрузали в багнюці, переможцем несподівано виявився житель села Вільшани Н., який форсував річку на животі, переповзши по перекинутих дрючках.

— Допомогло багаторічне тренування, — скромно заявив Н. кореспондентові ТАП.

ЕКОНОМТЕ ЧАС!

БОРИСПІЛЬ. (Наш кор.). Працівник Бориспільського аеропорту Ч. останнім часом

перестав спізнюватись на роботу. Добився він цього завдяки щоденним вправам із марафонського бігу. На запитання нашого кореспондента, чи давно він займається цим видом спорту, Н. відповів:

— З того часу, як побачив, що потрапити вранці на бориспільський автобус — така ж безнадійна справа, як ускочити в літак на ходу.

Ч. радить займатися бігом також усім пасажирам, які хочуть вчасно встигнути на свій літак, бо автобуси, що відправляються в аеропорт з площі Перемоги у Києві, можуть не лише підвезти, а й підвести пасажира хвилин отак на 45.

Ч., впевнений, що наслідування його прикладу різко зменшить кількість скарг на Бориспільську автотранспортну контору.

Педагогічний момент

Час від часу люди стають сентиментальними. Це трапляється тоді, коли вони пригадують своє в основному щасливе дитинство, безтурботну юність, золоті шкільні роки... Ах, як хочеться в такі хвилини покинути усі справи, сісти в літак чи на поїзд і відвідати стареньку школу, в якій усе близьке й рідне: від туалету, де під час великої перерви викурив свою першу сигарету, до кабінету директора, куди тебе після цього викликали для відповідної співбесіди.

До речі, про директора. Думаєте, йому не хочеться вас побачити, погомоніти про се, про те, а заразом і пересвідчитися, що завдяки комплексним методам виховання ви не переплутали дверей у велике життя й потрапили саме в ті, на які вам свого часу мудро вказала школа? Ще й як хочеться! До того ж тут є один істотний педагогічний момент: коли випускник не забуває рідних пенатів, то це означає, що очолюваний директором колектив зумів прищепити йому міцну любов до своєї школи.

Що ж стосується випускників Володимирівської середньої школи, то її директор Григорій Микитович Сиденко сам, без допомоги вчительського колективу прищепив їм — особливо медалістам — не те, що міцну, а вічну любов. Медалісти (як відомо — гордість школи) тягнуться до Володимирівки з усіх-усюд. Буває, по кілька разів на рік приїздять. І одразу ж — до школи, до Григорія Микитовича, який зустріча їх, мов рідний батько. Проводжає теж по-батьківському; зворушено дякує за відвідини, просить частіше писати, а по можливості й приїжджати.

І не забувають. Пишуть. Знову приїздять. Така полум'яна відданість школі пояснюється новим педагогічним методом, який ось уже десятий рік практикує Григорій Микитович. Якось під час глибоких роздумів про шляхи виховання молоді він вирішив не вручати випускникам-відмінникам золотих та срібних медалей. З метою стимулювати їх любов до школи.

Наслідки перевершили найсміливіші прогнози директора. Медалісти,— а їх, починаючи з 1961 року, набралося вже п'ятнадцять душ — дуже добре пам'ятають свою школу. Приміром, у листах до Перця колишні випускники запевняють, що коли Григорій Микитович врешті-решт видасть їм заслужені нагороди, то вони — випускники — з шести золотих і дев'яти срібних медалей віділлють одну велику пам'ятну медаль, на якій буде викарбовано світлий образ директора, і вручать її на вічне зберігання Казанківському райвно. Причому — без усякої затримки.

Є всі підстави вважати, що це чисте душевне поривання вихованців Володимирської школи якнайкраще свідчить про тріумфальний успіх педагогічної методи Григорія Микитовича.

В. ЧЕПІГА.

Казанківський район
на Миколаївщині.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

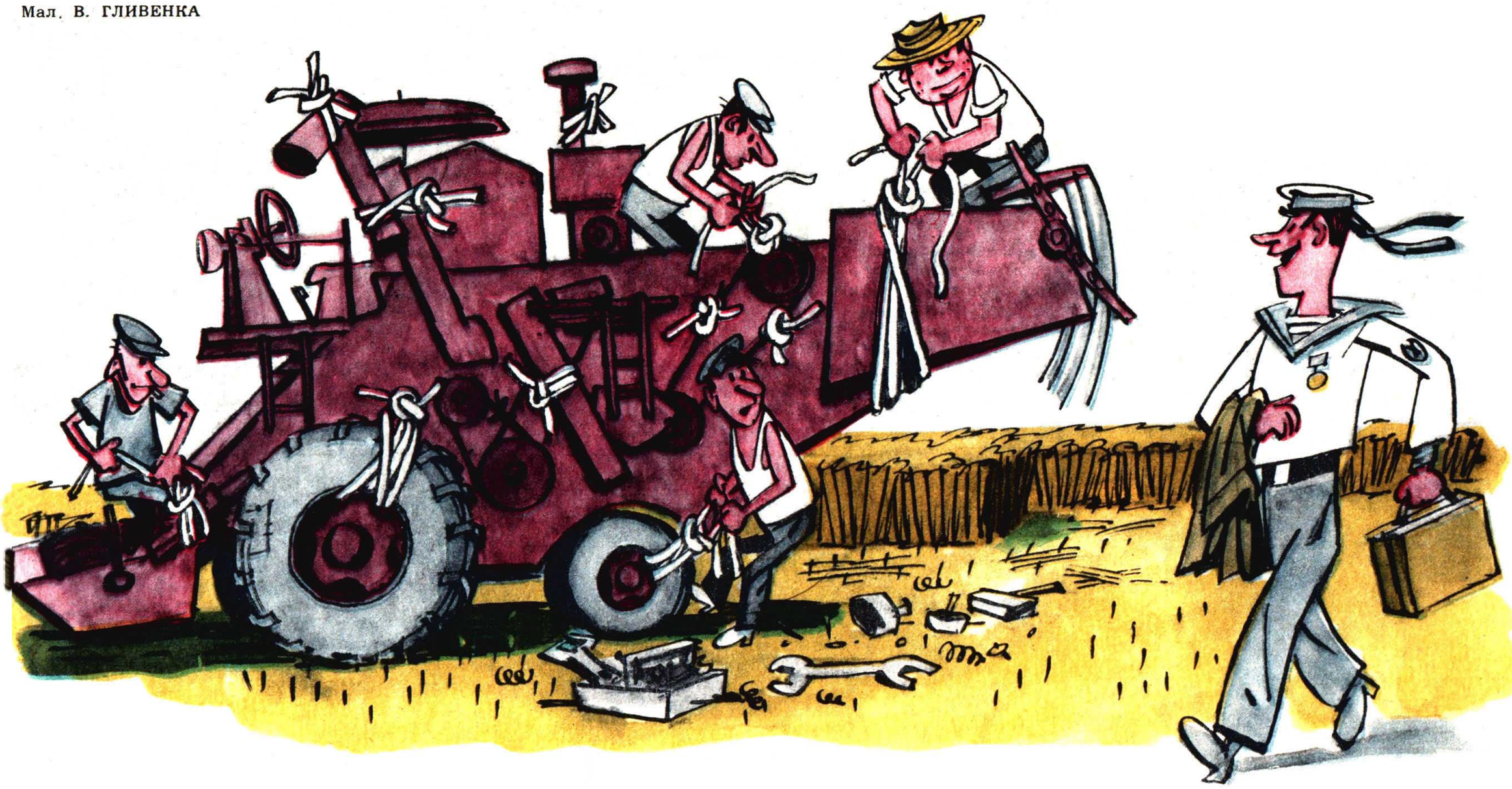

— А скільки ж вузлів на годину ваш корабель дає?

Подумаєш, макулатура!

Папір тепер у моді.

Папір нині потрібен скрізь: і в столичній друкарні, і в канцелярії, і навіть у продовольчому магазині без нього не обійтись. Ми вже не кажемо, скільки списується його школярами і класиками (а кількість тих і других безупинно зростає!), скаржниками, кандидатами наук і закоханими. Сучасній паперовій індустрії, прямо скажемо, доводиться працювати з перегрівом. І все ж суспільство постійно відчуває гострий паперовий голод.

Пропонується кілька виходів з цієї скрути.

Перший — це вирубати всенькі ліси і пустити їх на виробництво паперу.

Правда, проти такого варіанту серйозно заперечують грибники, мисливці і виробники дерев'яної тари.

Другий — це припинити продаж паперу графоманам, анонімникам і бюрократам.

Складність цього варіанту в тому, що графомана часом дуже важко відрізнити від молодого, багатообіцяючого автора, а анонімника чи бюрократа — від наполегливого поборника істини і справедливості.

І, нарешті, третій, найоптимальніший — це вторинне використання паперу, тобто збір і переробка макулатури. Крім усіх інших принад, що обіцяє такий варіант, особливо приваблює дешевизна виробництва. Подумати тільки: тонна картону, одержана з макулатури, обходиться вшестеро дешевше, аніж з деревини! Тонна макулатури замінює чотири кубометри лісу!

Щорічно на Україні набирається близько 700 тисяч тонн паперових відходів. Тобто, мало не три мільйони кубометрів лісу, якого не треба пиляти, рубати, трелювати, обтісувати, розпилювати і т. д., і т. п.

А тепер скажіть: чи бачили ви коли-небудь, як ліс горить?

Якщо не бачили, то подивіться.

Ні-ні, для цього вам зовсім не треба забиратися у дебрі Уссурійського краю і кружляти на вертольоті над дикими просторами тайги. Вийдіть раненько на подвір'я якої-небудь установи і подивіться, над чим то ворожить у дальньому кутку прибиральниця тьотя Клава чи двірник дядя Саша. Вони там палять якісь папери.

Оце воно і є...

Тисячі тонн целюлози щорічно спалюють прибиральниці, двірники, домогосподарки і всі, кому не ліньки, у грубках, в котельних і просто неба з благородною метою наведення чистоти і порядку.

А як же — з вторинним використанням?..

Я було схопив одну таку тьотю Клаву за руку і гукнув їй обурено:

— Громадянко! А що це ви робите?! Всенародне багатство, можна сказати, за вітром пускаєте! Та он же за рогом — пункт прийому вторсировини!

— Носила. Не приймають. Кажуть — ситі ми вже по горло вашою, тьотю Клаво, макулатурою.

Я не повірив власним вухам і подався до отого пункту. Завідуючий мовчки повів мене на базу і показав паперові гори, що виросли попід високим тином за останнє десятиріччя.

— Ми вже й самі потихеньку палимо, — признався він. — А її все несуть і несуть... Приймаємо, платимо по 20 карбованців за тонну і... палимо.

— І ви, значить,— в одній компанії з тьотею Клавою?!

— Гай-гай, — похитав головою завідуючий. — Та ми б і раді не палити. Ми б і раді її удвічі, утричі більше заготовляти... Так, по-перше, складів хороших не маємо...

— Так будувати треба!

— Та будуємо ж. Ще 1968 року Рада Міністрів УРСР прийняла постанову, у якій зокрема йдеться про спорудження 29 великих механізованих заготівельних пунктів макулатури. Та поки що маємо лише три таких пункти. Будівельники з нами, макулатурниками, не дуже-то церемоняться. Он у Кривому Розі вже п'ятий рік заготпункт споруджують і ніяк не доспорудять. У Запоріжжі трест «Алюмінбуд» за два з половиною роки осво їв на такій же будові аж три тисячі карбованців з 300 тисяч її кошторисної вартості! При таких шпарких темпах будівельникам вистачить роботи ще на багато років... Те ж саме в Донецьку, Харкові, Полтаві, Житомирі, Черкасах. Сумчани марудили-марудили наш проект, а тоді взяли і взагалі відмовились од цієї мороки... Міністерства бомбардують свої будівельні трести категоричними наказами, дзвінками — та щось їх не дуже бояться.

І показав мені купу грізних телеграм різної давності за підписом міністра підприємств важкої індустрії тов. Лубенця, міністра промислового будівництва тов. Арешковича та їх заступників. З тексту тих телеграм виходило, що коли запорізькі (донецькі, полтавські, сумські, житомирські) будівельники негайно ж не візьмуться за механізовані склади, то їх чекає щонайменше страшний суд. Тільки підлеглі тов. Лубенця та тов. Арешковича, як видно,— народ невіруючий...

— Ну, добре, — запитав я заготовача, — а куди ж усе-таки зібрана макулатура відправляється? Та, що зіпсуватись та згоріти не встигла?

— А на переробку! На целюлозно-паперові, картонажно-білові та інші комбінати і фабрики! Та тільки промисловість не бозна у якому захопленні від нашої вторсировини. Цього року запланували, приміром, зібрати її по Україні десь до 300 тисяч тонн, а комбінати та фабрики зі скрипом та стогоном можуть забрати у нас ледь-ледь як за половину цього. Та вони й не винні: їм вищі сорти макулатури подавай, бо з нижчих тільки картон можуть робити. Смішно сказати — маємо в Києві науково-дослідний інститут целюлозної та паперової промисловості, а друкарської фарби від паперу відділяти ще й досі не вміємо. А без цього високих сортів паперу з макулатури не виробиш.

І ще розповів мені заготовач, що по всенькій республіці поки що немає жодного спеціалізованого підприємства по переробці макулатури. Правда, у майбутній п'ятирічці щось таке будуватиметься під Києвом — фабрика потужністю на 140 тисяч тонн макулатури щороку,— та вона й на третину не вирішить проблеми.

— Єдиний вихід — на експорт! Розширятимемо потроху зовнішню торгівлю паперовими відходами. Бо наші плануючі органи цією морокою голів собі особливо не сушать: подумаєш, мовляв, — макулатура!

А й справді, як подумаєш... Як подивишся на оті вогнища, то, скажу вам, в очах темніє.

В. БОЙКО.

ЧУДО-ЮДО

ГУМОРЕСКА

Коли б я зустрів на дорозі восьминога, який грає на баяні, пританцьовуючи, не здивувався б. Але зустріти Гошу Тацика франтом?! Не зміг пройти. Зупинився. Ні, ви тільки послухайте. В Гоші, заяложений кашкет якого ще вчора привітно помахував перехожим зім'ятим козирком, а по плямах на костюмі ви могли б одержати найширшу інформацію про меню в забігайлівках, — в оцього Гоші сьогодні до блиску начищені черевики, випрасуваний костюм, білосніжна сорочка з метеликом, капелюх заломлений кандибобером.

— Милуєшся? — лукаво підморгнув мені Гоша.

— Дивуюся!

— Так, так, — чвиркнув він крізь губу, — я й сам не вірю. Чудом-юдом на золоту жилу натрапив.

— Оженився?

— Не те. Розумієш, вийшов я, значить, учора вранці з дому. Нудьга чорним рядном душу вкрила: в кишені, значить, вітер посвистує, а організм, вакурат, аж свербить випити. Ходив-нишпорив по місту, — як урізало: в того грошей чортма, той, значить, не признається, інший носом крутить. Іду я, значить, і міркую собі — де там в дідька людина людині друг? Ну, що б сталося, коли б уся область скинулась по десять копійок? Для них це ніщо, а для Гоші — щось! Скупердяги нещасні... Іду, коли це збоку:

— Привіт, Гошенько!

Глянув — спецмашина з витверезника стоїть, міліціонери привітно так посміхаються.

— Здорові будьте, хлопці, — відповідаю.

— Сідай, Гошенько, в машину.

— Не, — кажу, — Гоша нині не пасажир.

— Не підводь, Гошенько, — скривилась спецслужба, — ти ж бачиш, порожняком їдемо.

— Не, хлопці, я нині не ваш — цілий день ходжу тверезий, як дурень.

— Ми тобі на чвертку скинемось, — благають міліціонери.

Тут я, значить, завагався, сам знаєш — спокуса, вакурат те, що треба, але торгуюсь: ну, хіба, кажу на «Столичну», то згоден.

— Гошенько, — радіє спецслужба, — буде «Столична». Сідай!

— Тільки щоб гарантійно, — попередив я, сідаючи в автомашину, — і щоб закуска люксусова.

Привозять мене, значить, у витверезник. Брате мій, що там творилось: не вистачало тільки оркестру. Весь штат мене зустрічає, руку палко всі тиснуть та все біля мене — Гошенько, Гошенько. Тю, думаю собі, чи це сон якийсь, чи мара? Я ж не раз тут бував, але щоб така зустріч!

Мало не на руках занесли мене в кабінет начальника, горілочкою, значить, вгощають, закуска королівська — готувались, видно.

Викупали, в окрему кімнату спати поклали, навіть якусь книжку про шпіонів читати підсунули.

Встаю раненько, одяг чистенький, випрасуваний, черевики начищені, дали ще сто грамів і троячку на прощання... Віриш, у мене аж сльози на очах виступили, і я чмокнув начальника в щоку. А коли прощався, то запитав начальника, чи можна прийти ще сьогодні ввечері.

— Гошенько, — поплескав він мене по плечу, — не рекомендую. Вчора було останнє число кварталу, і ми горіли з планом. Бо ж на госпрозрахунку сидимо. Ти нам, голубе, план на сто два проценти витяг... В кінці кварталу — гостинно прошу, а так — не попадайся.

— Ех, скоріше б цей квартал скінчився, — зітхнув Гоша і попрямував у пивний бар.

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

КІЛЬКА КАРТИНОК ПРО ВІДПОЧИНОК

САМІ ТОБІ НЕПРИЄМНОСТІ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Вода в річці холодна, пиво тепле, а до всього ще й бюлетень завтра кінчається.

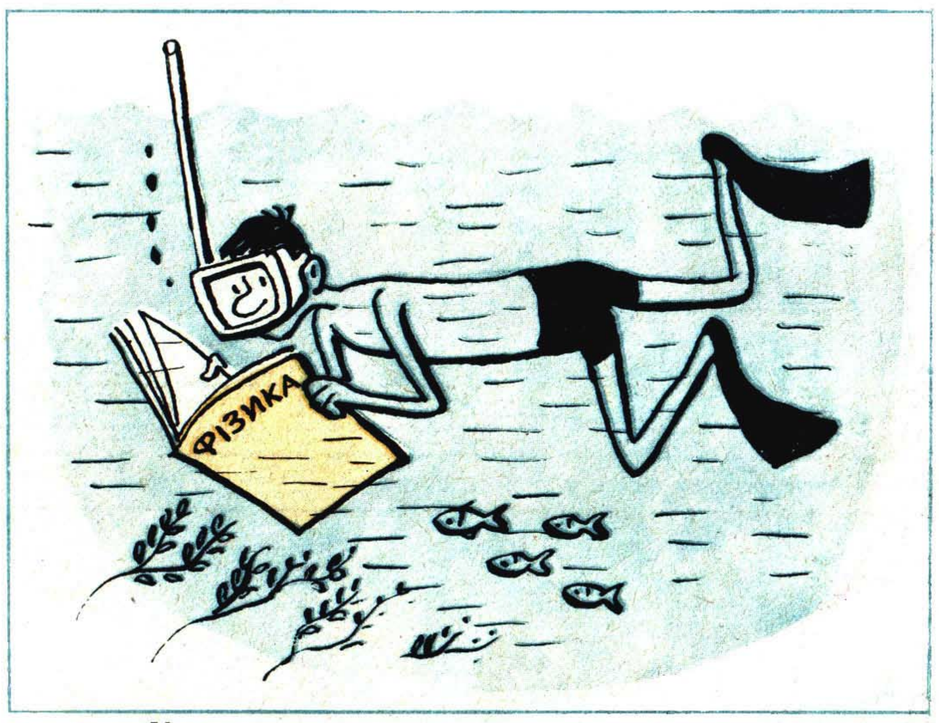

Коли у студента переекзаменовка...

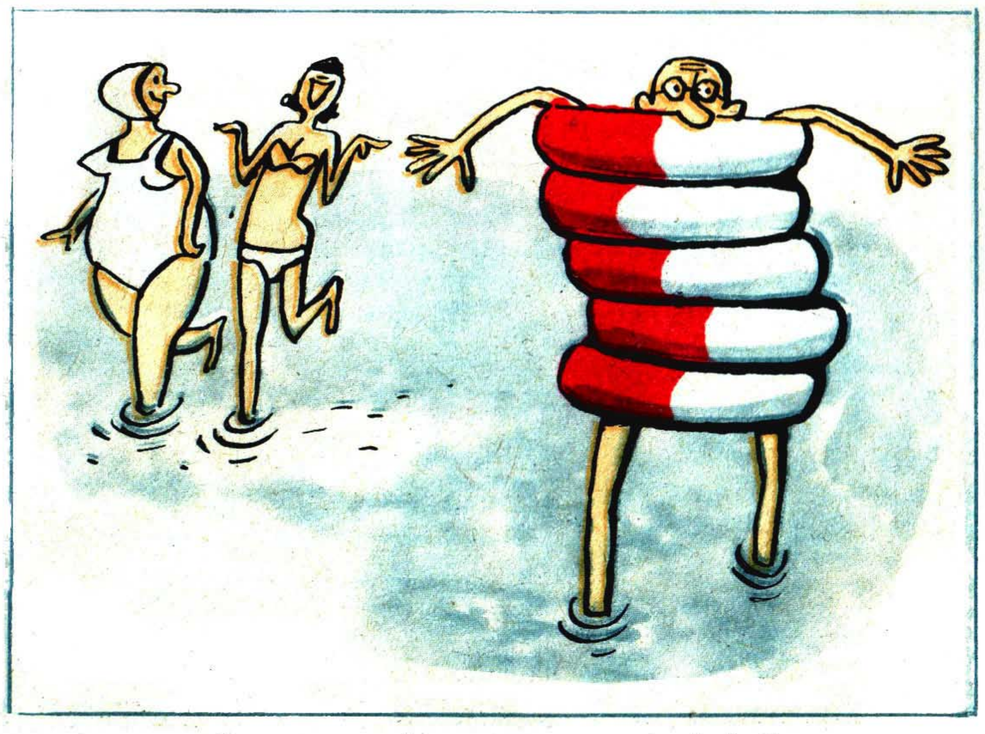

— А це наш інженер по техніці безпеки...

Щука вкусила...

З олівцем по Феодосії

Сказати про Феодосію тільки те, що це — місто, розташоване в південно-східній частині Криму, значить, не сказати майже нічого. Написати, що Феодосія — місто обласного підпорядкування, місто культури і промисловості, курортний центр на узбережжі Феодосійської затоки, значить, сказати щось, але ще мало. Для того, щоб хоч трохи більше сказати про Феодосію, треба відповісти на ряд запитань...

Яка у Феодосії біографія! Чималенька. Вік міста говорить сам за себе: наступного року Феодосія святкуватиме свій ювілей. Ювілярові виповниться не мало, не багато — 2500 років. Під час ювілею, як відомо, і випити не гріх. І феодосійці мріють напитися аж по саме нікуди. Не іскристих кримських вин чи міцних коньяків, а звичайнісінької прісної води. Хочуть, щоб її у Феодосії було, якщо не стільки, як морської, то хоч не менше, ніж сухого вина у магазинах і на пляжах.

Про що не мріють феодосійці — власники приватних квартир! Про гуртожитки, які Міністерство торгівлі України могло б побудувати для учнів торговельних та кооперативних технікумів, котрі тут обслуговують щоліта відпочиваючих.

А за ті гроші, що їх Міністерство кожного сезону відпускає на власників квартир, можна б не один гуртожиток побудувати. Бо тільки на нічлію учнів щодня витрачається по тисячі півтори карбованців.

Є ще одна мрія. І у приїжджих, і у феодосійців — це, щоб Феодосія найближчими роками стала кращою за Ялту. Мрія прекрасна і цілком здійсненна. Бо, як кажуть феодосійці, «у нас є майже все те, що є в Ялти, але в Ялти нема того, що є у нас. Скажімо, такого Золотого пляжу». І це справді так. Пляж у Феодосії — золотий! Нема одного — трохи більшої уваги до Феодосії з боку обласних та республіканських організацій.

Яке в Феодосії обличчя! Привітне і симпатичне. Привітне своїми скверами і парками. Затишними, тінистими вулицями, чудово оформленими кав'ярнями і крамницями. Такі кав'ярні, як «Феодосія», «Російський чай», «До-ре-мі», магазини «Кримський», «Лаванда», універмаг «Сонячний», прикрасили б будь-яке місто.

Чи є у феодосійців турботи! Безперечно. Перша з них — у працівників «Курортпромторгу»: є товари, але багато таких, що десь би їх розібрали, а тут — лежать. Це вам і транзистори «ВЕФ-12», і «Меридіани», і надувні імпортні дитячі матрацики, змії, човники, жабки тощо.

Чого нема у крамницях та ларках «Курортпромторгу»! Звичайного солом'яного українського бриля. Того бриля, який не деформується ні під сонцем, ні під дощем. Того бриля, що так полюбляють і пасічники, і курортники, і дачники. Отого нашого сомбреро тут не знайдеш ні в тіні,

ні під сонцем. Хоч попит на нього у Феодосії величезний.

Чи є недоліки у Феодосії, а у відпочиваючого клопіт! На превеликий жаль. У Феодосії слабо поставлена інформаційна служба. Ні на залізничному, ні на автобусному вокзалах приїжджий не може дістати вичерпної інформації на ті питання, які завжди його цікавлять.

Друге: у кав'ярнях, їдальнях свіжі овочі та фрукти така ж рідкість, як періодичні українські видання на феодосійських журнально-газетних вітринах.

Чи є модники у Феодосії! Є. Першим модником тут вважається директор «Курортплодоовочторгу» т. Кременчугський. Він узяв собі за моду на літо закривати центральні овочеві магазини на ремонт.

Другим — Ю. Ліхтер — керуючий трестом ресторанів, який увів оригінальну моду на упаковку тортів. Коробки виготовляє домашнім способом (26 коп. за штуку), без етикеток і художнього оформлення. Продає без шпагату. Куплені торти доводиться носити на долоні чи під пахвою.

Є ще одна мода у Феодосії. Мода на бороди. Першим бородатим довгобудом є міська поліклініка, другим — кафе «Київ», третім — механічна пральня...

Але сказати про Феодосію тільки це — значить, не все сказати. Феодосія — це не тільки місто у південно-східній частині Криму. Феодосія — це місто привітних людей і сонця, місто І. К. Айвазовського і Віті Коробкова. Феодосія — це перлина у Феодосійській затоці, ще не повністю оцінена традиційником-відпускником, що полюбляє старі, зачовгані туристські шляхи-дороги.

З олівцем подорожували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

Кримська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Купуйте, купуйте, бо в аптеці ж нічого немає від мух!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ох, і турботливим, ох, і чуйним же зарекомендував себе директор Густинського будинку для престарілих (на Чернігівщині) Рубан В. І. А ось людям, які перебувають на утриманні у тому будинку, він не сподобався. Не сподобався, виявляється, тому, що піклувався директор не про них, а тільки про себе. І чуйно ставився тільки до себе. Бувало, і поїсть вдосталь, і поспить вчасно, і не скривдить себе ні в чому. До інших же і діла йому мало.

Про це надійшов лист до редакції «Перця».

Заступник міністра соціального забезпечення УРСР тов. Коваль Ф. Т. повідомив, що за безгосподарність Рубана В. І. з посади директора будинку престарілих знято.

Мал. Й. КОГАНА

— Цей же артист ще зовсім зелений.
— А ми його використаємо у кольорових передачах.

Дві байки

ХОВРАХ І БДЖОЛА

«Якщо на справу об'єктивно подивиться,
То чи ж між нами є якась різниця? —
Казав Бджолі Ховрах. —
Ти цілий день літаєш по квітках —
Збираєш мед усюди по краплині;
І я щодня шугаю по полях —
Вишукую пшеницю по зернині.
Як ти, я теж гулять не звик.
Я — трудівник!
Так чом тебе всі люди хвалять,
На мене ж наклепи й образи валять?
Ото порядки в нас такі:
Одного піднесуть до неба,
Знай, хвалять — і де треба, й де не треба,
А іншому — біда од язиків...
От я стараюсь цілий вік,
А честь одна: «Ховрах-шкідник»!..
«Так, ти стараєшся, — Бджола сказала строго. —
Але для кого?»

«Не цінять в нас людини...» — хтось зітха,
Та це — зітхання Ховраха.

ЗАВБАЧЛИВИЙ ТАРЗАН

«Тарзане! Ти об'ївся чи здурів? —
Казав Собаці Котик Мурий. —
Нема ж нікого у дворі —
Чого б ото я ліз із шкури,
Курей полохав гавканням своїм?..
Валуєш, мов злодюги лізуть в хату».
«Та треба ж якось показати,
Що я недурно хліб хазяйський їм,
Бо, може, і у нас почнуть... скорочувати штати».

Адам ОВСІЄНКО.

м. Обухів
Київської області.

НА НАУКОВІЙ ОСНОВІ

(Репортаж з недалекого майбутнього)

Давно колись прогнози погоди ми робили так:

— Можливо, завтра буде дощ, а може — вітер... Можлива слабка хуртовина. А взагалі передбачається мінлива хмарність без істотних опадів...

Одне слово — щось воно та буде. Хіба точно вгадаєш? Стихія! Пасати, антипасати. А там десь візьметься циклон і сплутає всі наші передбачення. Так і працювали.

Але відтоді, як ми навчилися керувати погодою все змінилося. Тепер прогнози будуються на строго науковій основі:

— Товариші радіослухачі! Завтра по Києву та області запрограмовано дощ, котрий розпочнеться о 13 годині 15 хвилин і триватиме рівно до 14-ої години.

Приємно слухати!

Правда, як і раніше, трапляються промашки:

— Товариші! Запланований на сьогодні дощ не відбудеться з технічних причин.

Цікаві хочуть знати, з яких саме.

А як їм поясниш, що винен в усьому Вася Мамчик, оператор. Замріявся, і не ту кнопку натиснув. Замість дощу включив нікому не потрібний південно-західний вітер. Ще й помірний до сильного.

У відділ всіх вітрів відразу посипалися скарги. Агрономи цапки стають: куди це годиться, що за порядки?!

Відділ опадів у вигляді дощу та снігу в розпачі: у них місячний план «горить». Як хочеш, так і викручуйся.

Видно, нагорі знову ламатимуть графік дощів, а ми вже довготривалий прогноз оголосили. Знову наш відділ брехунами зроблять.

Кат-зна що!

А головне — все одно усім не догодиш.

Той вимагає дощу, той хоче, щоб було сонячно. Тому серед літа забажалося снігу.

Якийсь громадянин із села звернувся до відділу градобою з проханням на сусідчин город град наслати.

Несподівано виявилось, що на світі є багато любителів грому і блискавиці. Теж пишуть, наполягають.

Гаразд.

Влаштували грозу за заявками.

Але щойно вдарив перший грім, як почали надриватися телефони:

— Що ви робите? Негайно припиніть це неподобство! Я грому боюся!..

Ті, що зневірились у коханні, просять влаштувати потоп.

У нашому відділі прогнозів уже й не знають, як за таких умов ті прогнози складати.

Хіба лише отак:

— Можливо, завтра буде дощ, а може — вітер...

Мабуть, так найліпше.

Віталій КОВАЛЬ.

Дружні шаржі Анатолія АРУТЮНЯНЦА

Діана ПЕТРИНЕНКО, народна артистка УРСР.

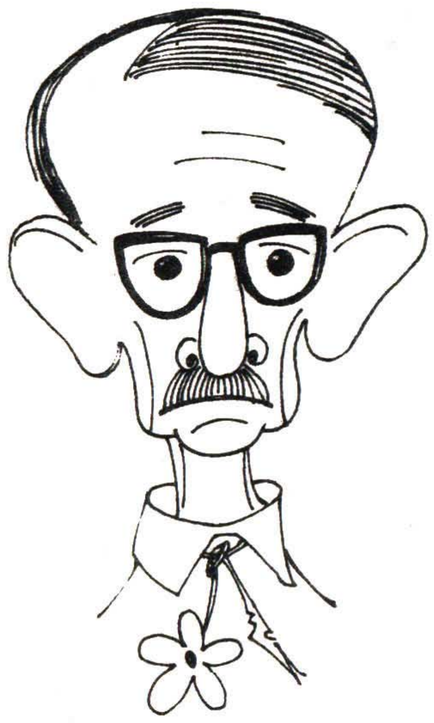

Михайло ДОЛЕНГО, письменник.

Олег КРИСА, скрипаль, лауреат премії імені Ленінського комсомолу.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк).

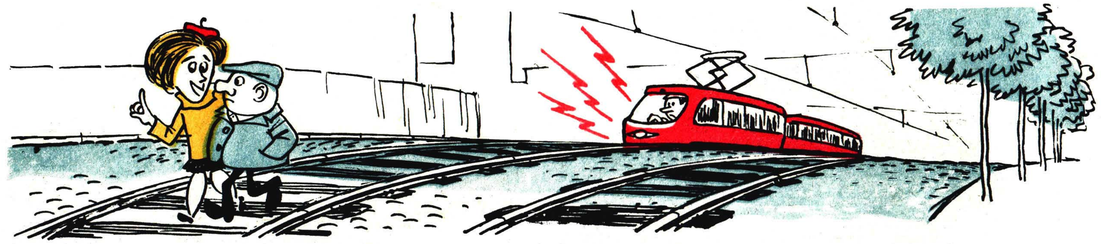

— Угадай, в якому вусі дзвенить...

Федір МАКІВЧУК

ЯК ПОКІНЧИЛИ З ПОРІДДЯМ ШАЙТАНА

[Східна легенда]

В однім королівстві процвітала анонімщина. Вона породжувала в країні нездорову атмосферу взаємної підозри і недовір'я, сіяла міжусобиці і чвари. Дійшло до того, що анонімки почали писати на самого короля.

Не витримав король, спалахнув благородним королівським гнівом.

— Я покінчу з цим чорним поріддям шайтана! — крикнув у гніві своїм благороднім король і видав грізний маніфест, у якому наказав міністрові двора, усім правителям провінцій, усім канцеляріям королівства спалювати анонімні листи, не читаючи їх.

По всьому королівстві запалали кострища з анонімок, але анонімщина не припинялася.

Ще дужче розшаленів король і наказав скликати раду наймудріших мудреців королівства свого.

— Порадьте мені, о наймудріші із мудрих, як покінчити з анонімщиною? — спитав король мудреців.

Піднявся один старий-старий мудрець і сказав:

— Відрубати пальці правої руки всім анонімникам, і я запевняю, о мій повелителю, що анонімщині настане кінець.

По всьому королівстві почали ловити анонімників, рубали їм пальці на правій руці, але анонімщина не припинялася.

Король місця собі не знаходив. Він звелів ще раз скликати раду наймудріших.

— О наймудріші із мудрих, — говорить король, — порадьте, що далі робити. Рубаємо пальці, аж гай гуде, а анонімщина не припиняється.

Піднявся другий мудрець і радить:

— Рубати анонімникам обидві руки по самісінькі лікті. Інакше чорного поріддя шайтана ти не збореш, о наш повелителю!

По всьому королівстві засвистіли сокири, руки летіли, як дровиняччя, але анонімщина не припинялася.

Місця собі не знаходить король, раду наймудріших мудреців утретє скликає.

— Так що ж ще робити, о наймудріші із мудрих? Руки рубаємо, аж гай гуде, а анонімщина не припиняється!

Піднявся тут ще один мудрець, старенький, маленький, біла борода аж по коліна, і каже королю:

— Звели, о наш повелителю, одрізати вуха всім тим, хто анонімників слухає.

І що ви гадаєте? Минув місяць, і анонімщину ніби верблюд язиком злизав. Ніби й не було її!

А переповів я цю давню легенду зовсім не для того, щоб давати комусь практичні рекомендації на сьогоднішній день. Я згадав про неї просто тому, що сам не люблю анонімщини.

ВЕСЕЛИЙ ПАСАЖИР

ГУМОРЕСКА

Добродушний водій автобуса підібрав його далеко за містом. Підібрав мокрого, забрьоханого, бо дощ лив, як з відра.

— Вам куди? — запитав водій, впускаючи непередбаченого пасажира.

— До Ставища! — бадьоро вигукнув той, обтираючи тильною стороною долоні патьоки води, що струменіли з розбухлого картуза по маленькому обличчю і тонкій шиї. Він загадково підморгнув чорними очицями, виставив криві зуби і, ні до кого не звертаючись, додав: — Якщо, звичайно, доїдемо. Ха-ха!

— А чого б це ми не доїхали? — почувся жіночий голос. — Що, бензину не вистачить?

— Бензин, мамашо, тут ні до чого. А ось погодка цілком аварійна! Самі зволите бачити, — вмощуючись мокрими штаньми на вільне сидіння, відповів новий пасажир. — В таку погодку, мамашо, можна їхати, але й не доїхати. Ха-ха! Асфальтик мокрий, автобус послизнеться, в кюветик на ходу сповзе — і ваших нет! Ха-ха!

В автобусі запала тиша. Всі, ніби змовившись, виглянули у заплакані віконця і міцніше вчепилися руками за поручні. Та машина мчала рівно, і це заспокоїло пасажирів.

— А я купила торт. «Київський», — почулося після хвилинної тиші. — Порадую своїх. Особливо Петя наш любить. Такий уже ласун росте, такий ласун. Оце, знаєте...

— Ви краще б, доки не пізно, самі з'їли свій торт, — раптом втрутився у розмову новий пасажир. — Бо може статися, що горобці та ворони докльовуватимуть ваш «Київський». Вони люблять солодке не згірше од вашого Петі. Ха-ха!

— Це чому ж? — несміливо запитала власниця торту.

— Я ж вам кажу, що погодка цілком аварійна. Он учора під Лепехівкою вантажна я-ак посковзнулась та я-ак врізалась на повному ходу в стовп, то тільки цурки полетіли. Ха-ха!

— А шофер?! — вигукнуло одразу кілька голосів.

— Шофер нічого. Шофер живий і невредимий,— скоромовкою застрекотів новий пасажир. — Водії ж майже завжди цілими виходять. Такий закон фізики. Машину геть потрощить, людей геть перетовче, а водій може без гулі, без синячка вилізти з кабіни. Якщо навіть машина догори колесами... Ха-ха!

— Дурниці! — почувся чоловічий голос.

— От і не дурниці, — схопився з місця підібраний пасажир. — Ось днями йшов автобус на Горіхів. Повнісінький. Битком набитий. І дощу перед тим великого не було. Тільки покропило. А сповз. Тепер же знаєте, яка резина! За три дні покришка зітреться, облисіє... Ага, так, значить, сповз. На-а-роду покалічено! Тому руку пополам, тому — ногу, тому — ребра! А дехто одразу в покійнички записався. Ха-ха! А шофер хоч би що. Виліз зі своєї кабіни, обтрусився, закурив та тільки й сказав: «Фу ти, чорт, знову доведеться на другу машину пересідати!» Ха-ха!

— Ви знаєте що?! Знаєте?! — зірвався з місця чепурний дідок, що тримав на колінах клітку з якимись пташками,— не наганяйте на людей страху! Що це у вас тільки й мови-розмови, що про аварії!

— Ха-ха! — зайшовся сміхом новий пасажир. А вам, діду, боятися нічого. Ви своє, можна сказати, уже віджили. Все одно, від чого помирати. Може, воно від аварії ще краще. Одразу, без отого лежання, охання, без лікарів... Хрясь — і готово. Ха-ха! Доставлять вас додому готовенького, в упаковочці. Ха-ха!

— Ну, знаєте, — дідусь упав на сидіння і замовк.

А пасажир ще більше розпалився:

— Тепер тих аварій — кожного дня. І не тільки через погану погоду. Ви думаєте, що перед виходом у рейс хтось мотор перевіряв? Гадаєте, хтось на гальма чи на ресори подивився? Ха! Кому це в голові! Їм аби план... Ніхто ж не знає. Може, ми оце їдемо, про смачну вечерю та про теплу постіль думаємо, а під нами якась гаєчка розкручується, розкручується... А колесо відходить, відходить... Ще двісті метрів, ще сто. А там — трісь! А наші кісточки — хрусь! Ха-ха!

— Станьте! Зупиніть машину! — заволав здоровенний мужчина і кинувся до водія. — Негайно відчиніть двері!

— Ха! Злякався! Такий мужчина, а не витримав. Ха-ха! Дивіться на нього! — засовався веселий пасажир, виставивши всі свої криві зуби.

Але тут сталося непередбачене. Коли автобус різко загальмував, здоровенний мужчина кинувся до отого нового пасажира, згріб його дужими руками і виштовхнув на мокрий асфальт, під проливний дощ.

— Куди ви! Я пожартував! Я — щоб розвеселити!.. — кричав той.

Та автобус рвучко набрав швидкості.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Велосипед

УСМІШКА

Звичайно, син Василя Захаровича особлива дитина, не схожа, скажімо, на Микитиного чи Сергійового вітрогонів. Тому батько не пропускав нагоди прочитати щось про виховання дітей, погомоніти на цю тему з сусідами.

Ось і сьогодні він проштудіював у журналі статтю про дошкільнят і підозріло глянув на сина, який діловито рвав під яблунею папір.

— Що це ти, шибенику, робиш? — суворо запитав Василь Захарович.

— Нічого,— кліпнув Юрась невинними оченятами.— Хочу наробити сніжинок, щоб було, як взимку.

— А часом не велосипеда? — прискіпується батько, ніби наскрізь бачить малюка.

— Хіба ж з газети можна? — спалахують в очах Юрка цікавинки.

— Звичайно, можна,— цілком серйозно відповідає Василь Захарович.

— Справжнього? — аж схопився Юрко.

— Справжнього, — таємниче моргає батько.

— Як у Вови Сови?

— Як у Вови.

— От і ні,— не йме віри Юрко.— До велосипеда треба заліза. А для самоката — дощок і коліщат.

— Коліщата можуть поламатись,— пояснює Василь Захарович,— а велосипед діє безвідмовно. Ото засне хтось, а йому між пальці на ногах тихенько стромляють папірці і підпалюють. Колись ми на пасовищі Олексі Береговому зробили, то забіг аж у кукурудзу...

Батько з сином зайшлися сміхом.

— А тепер бався собі, а я позагоряю,— вмостився Василь Захарович на розкладушці.

Не минуло й півгодини, як він із страшним репетом схопився, перемахнув через огорожу і побіг городами до ставу.

«Велосипед» діяв безвідмовно.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Попільня
Житомирської області.

НАДОМНИКИ

ГУМОРЕСКА

Через місяць після того, як фінінспекція попередила жителів райцентру про заборону надомництва, зібралося товариство на іменини. Взяли по другій-третій, а після четвертої повабило друзів до одвертості.

— А я, знаєте, коли-не-коли то стільця, то праника... той, як би його... Недавно оце тещі макогона виточив, — признався тесляр промкомбінату.

— Не без того ж, звісно, — докинув майстер із ательє «Чобіт-модерн». — Отож бачите, Одарка на віденському закаблукові ходить... Між нами кажучи, сам... ото... согрішив.

— Чи й не гріх! — вигукнув Йосип Михайлович, перукар з комбінату «Добрі послуги». — Моя тітка на минулому тижні наймолодшого женила. То я і боярам, і дружкам зачіски... так би мовити... — і зовсім перейшов на шепіт.

— А ви, Митрофане Денисовичу, — звернувся до лектора-міжнародника з районного відділення товариства «Знання» Йосип Михайлович, — ви, звичайно, не грішите, так би мовити?..

Всі принишкли. Тільки рука з чаркою у шевця тремтіла від напруги, й рідина вихлюпувалася на засмаженого гусака з вивихнутою кимось із вегетаріанців правою лапою.

Митрофан Денисович рвучко відставив свою недопиту чарку і мовив одчайдушно:

— Я! Ви так гадаєте? Помиляєтесь, добродії. А чия дружина, моя чи ваша, раніше знала нову гіпотезу про літаючі блюдця? А-а-а! Отож, шановні. Доки афішу пишуть та аудиторію збирають, я в тісному родинному колі...

— Го-го-го! Ха-ха-ха! — пролунало над іменинним столом. А коли вгамувався сміх, почули гості мову фінінспектора: — Отож, товариство, щоб знали: доки я напишу доповідну про ваші грішки, доки вона до начальства дійде, моя Дуся першою про все оце довідається. Така вже звичка в людини — неодмінно... порушити. Одне слово: будьмо!

Микола ІЩЕНКО.

Іван і Кріт

БАЙКА

Іван впіймав якось Крота
На власній сіножаті.
Схопив за шкірку й грізно так пита:
— Чи довго будеш ти траву мені псувати?!
Кріт в сльози: — Ой, простіть мені!
Більш не побачите і сліду...
Я ритиму город сусіду,
А вам — ні-ні,
Не принесу біди!
Розціпилася тут Іванова рука.
— Дивись мені! — полаяв шкідника,—
Якщо в сусіда ритимеш, то йди...

Михайло КРИЛАТИЙ.

с. Путила
Чернівецької області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти нащо нашого півня рубаєш?
— А який же це ваш, коли він у моєму городі виріс.

А ГУСІНЬ ЛИСТЯ ОБ'ЇДАЄ

Гуртом вирішують юннати,
Кому за садом доглядати.

Іван киває на Грицька.
Грицько — на меншого
Стецька,

Стецько — на старшого Петра,
Петро киває на Дмитра...

Один на одного киває,
А гусінь листя об'їдає.

Федір ПЕТРОВ.

СКОРОМОВКИ

Босий хлопець сіно косить,
роса росить ноги босі.

—

Ти, малий, скажи малому, хай малий малому скаже, хай малий теля прив'яже.

—

Хитру сороку спіймати морока,
а на со́рок сороко́к — со́рок морок.

—

Бігли коні під мостами з золотими копитами.

—

Ходить квочка коло кілочка,
водить діток коло квіток.
Квочка каже: «Квок, ось золотий кілок!»

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ЯК МАЛЕНЬКА

Мати перед вечерею запитує сина:
— Ти чому не помив рук?
— Ви, мамо, як маленька: про все мене розпитуєте.

І. МІНЯЙЛО.

Загадка Перченятка

СІМ СВІЧОК

Коли погасло світло в нашім домі,
Аж сім свічок вдалось дістати Ромі.

До гнотиків підніс він сірничок,
І в хаті запалало сім свічок.

Та зашуміли за вікном смерічки,
Війнув вітрець і погасив дві свічки.

То, може, скаже хтось із діточок:
А скільки там лишилося свічок?

Відповідь:

Дві, ті, що погасли. Решта—згоріли.

Пригоди Перченяти та Мурчика у країні казок

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

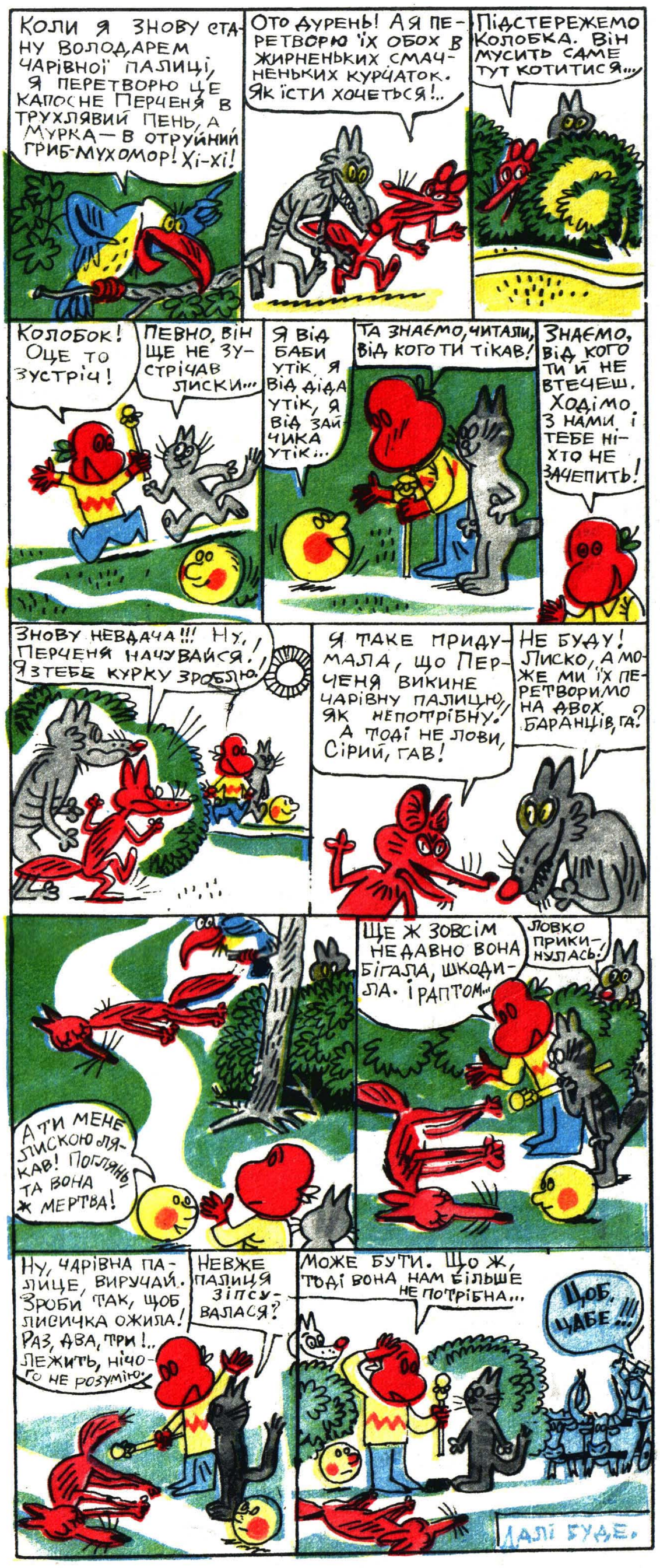

Який Сава, така й слава

Най би його шляк трафив!

Бачите на фото оцього чоловіка? Бачите. Як він, нічого собі? Нічого. Ге, «нічого»! Коли б ви, хоч і не психологом будучи, і, навіть, не френологом, та пильніше приглянулися, то визначили б, що то людина неабияка — вольова, енергійна, діяльна людина...

Так, так — саме діяльна. Такій би людині хіба таке поле діяльності! Простору такій людині треба, роздолля треба! Почуття ж діяльності із Михайла Бойчука, що ото на фотографії, аж пруть, усеньке єство геть переповнюють. Скільки він уже натворив! А скільки б ще міг, коли б щоразу на перепоні не ставали всілякі черстві душі, бюрократи!

Рідна мати, і та підпряглася до них:

— Най, — каже,— тебе шляк трафить! Скільки ти ще будеш...?

Заждіть, заждіть! Отут ми й розповімо про оте «будеш», про кипучу діяльність та гарячу беручкість Бойчука до одного діла.

Пішов якось Михайло у село Кунисівці до сільради, щоб зареєструвати шлюб із цією, як її... Параскою. На прізвище... Тьху ти, хіба за два місяці знайомства все про неї й узнаєш? Аж після сільради згадав.

А в сільраді — на: сидить голова-бюрократ. Дай йому те та се, паспорт дай йому, дай довідку з рідної Тишківської сільради про те, що не одружений... Та знав би ти, бюрократе, чого Михайлові коштувало, щоб укоськати Параску! Не вірила ж бо, що він у свої тридцять п'ять ще не був одружений. Довелося-таки признатися: був, дружина померла, лишилася одна, здається, дитина.

Почвалав Бойчук у своє рідне — хай би воно запалося! — село. В Тишківку. За довідкою. А там, ви гадаєте, що? Теж бюрократ сидить! Дмитро Скіцько. Посміхається, витягає якийсь папір, тиче під ніс:

— На, читай. З Дніпропетровська.

Здогадався Михайло, від кого. Була там одна. Хотів був одружитися, але теж виявилася черствою душею, знову подай їй довідки та документи. Коб то вони були! Поїхав за ними. Поїхав і взяв. Узяв... із собою найстаршеньку (четверо охоче пішли в школу-інтернат, а ця хати трималася), взяв та й одвіз до Дніпропетровська. Лишив там доньку, бо бюрократка знов послала у рідне село за документами...

Поїхав. Назавжди.

Ото й довелося тоді сказати Скіцькові:

— Уже їду, їду й забираю доньку із Дніпропетровська, дайте лишень довідку, що не одружений...

А голова:

— Та ти ж у Торговиці дружину маєш. Хай там довідку тобі і дають.

Торговиця... А бодай би вона! Майже три роки прожив там з однією Ганною П. Потягла ж лиха година ще й розписатися! А Ганна і сюрприз йому піднесла — одразу близнюків подарувала. Одно, щоправда, вмерло— земля йому пухом! — та із часом Ганна втрату надолужила... Заледве отямився. По інших селах почав залицятися. Але життя було кепське. Зійшовся якось ненароком із Марією К. На ж тобі — лихий поплутав: узяв у неї ватяні штани та годинник. До товариського суду дійшло.

Кинувся чоловік на інший бізнес — то гроші позичав, то годинники збирав для ремонту, то дівчат-підлітків спокушувати пробував та обмовляти почав деяких, одружуватись навіть намагався... Діяльності ж, діяльності хотілося! Але ба! Скрізь на перепоні бюрократи та бездушні люди.

Ось і Керницький не дозволив шлюб узяти із Параскою. Та хай йому всячина, тому розписуванню! Все одно весілля справили. Ох і гульнули! Бо ж вони з Параскою паровані, як горнятка мальовані.

Та недовго жилося спокійно. Вітри діяльних доріг знову кликали Михайла Бойчука. Якось удосвіта почав збирати свої пожитки, а Параска:

— Ти це куди?

— Їду вербуватися. На Одещину...

Параска залишилася, та не сама, бо згодом у неї дитина знайшлася.

Отак би і жив собі діяльний чоловік із надцятою жінкою, гендлював би собі мотоциклами, телевізорами, всілякі оборудки робив би, так лихі ж люди на перепоні, так бюрократи ж в особі працівника міліції Городенківського відділення, що прийшов і сказав: пора, мовляв, до райцентру прибути, пора аліменти сплачувати.

Щез із Кунисовець Михайло Бойчук! Випарувався!

Аж ні! Черстві душі, бюрократи знайшли його знову — в селі Ключів Великий Коломийського району, де він спарувався із Оленою Ф.

Багато б ще можна розповідати про кипучу натуру Михайла Бойчука, та, певно, й цього досить, бо й заплутатись можна...

Не дають йому спокою бюрократи! Навіть рідна мати, ще раз кажемо, підпряглася до них. Ото вона й гукала на Михайла:

— Най би тебе шляк трафив! Скільки разів ти будеш женитися? Хто за діти аліменти платитиме? Доки так буде?..

А й справді: доки?

М. КІНДРАЧУК,
А. ГРЕК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Зараз я його таки зупиню...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

М. В. Курликовський працював бригадиром садівничої бригади радгоспу «Косівський» Івано-Франківської області. Не тільки бригадиром працював, а ще й експериментував. І не безуспішно. У тісній співдружбі із зайцями йому за одну тільки зиму вдалося вивести новий, безкорий, сорт фруктових дерев.

Безкорі дерева цікаві тим, що не плодоносять, не потребують за собою догляду і через певний час перетворюються на чудові дрова.

Про це надійшов лист Перцеві.

Начальник Косівського районного виробничого управління сільського господарства тов. Бреславець повідомив, що факти підтвердились. Експериментаторська діяльність Курликовського М. В. відповідно оцінена: його знято з роботи. Він же відшкодував і збитки, завдані радгоспові.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У США зростає безробіття.
(З газет)

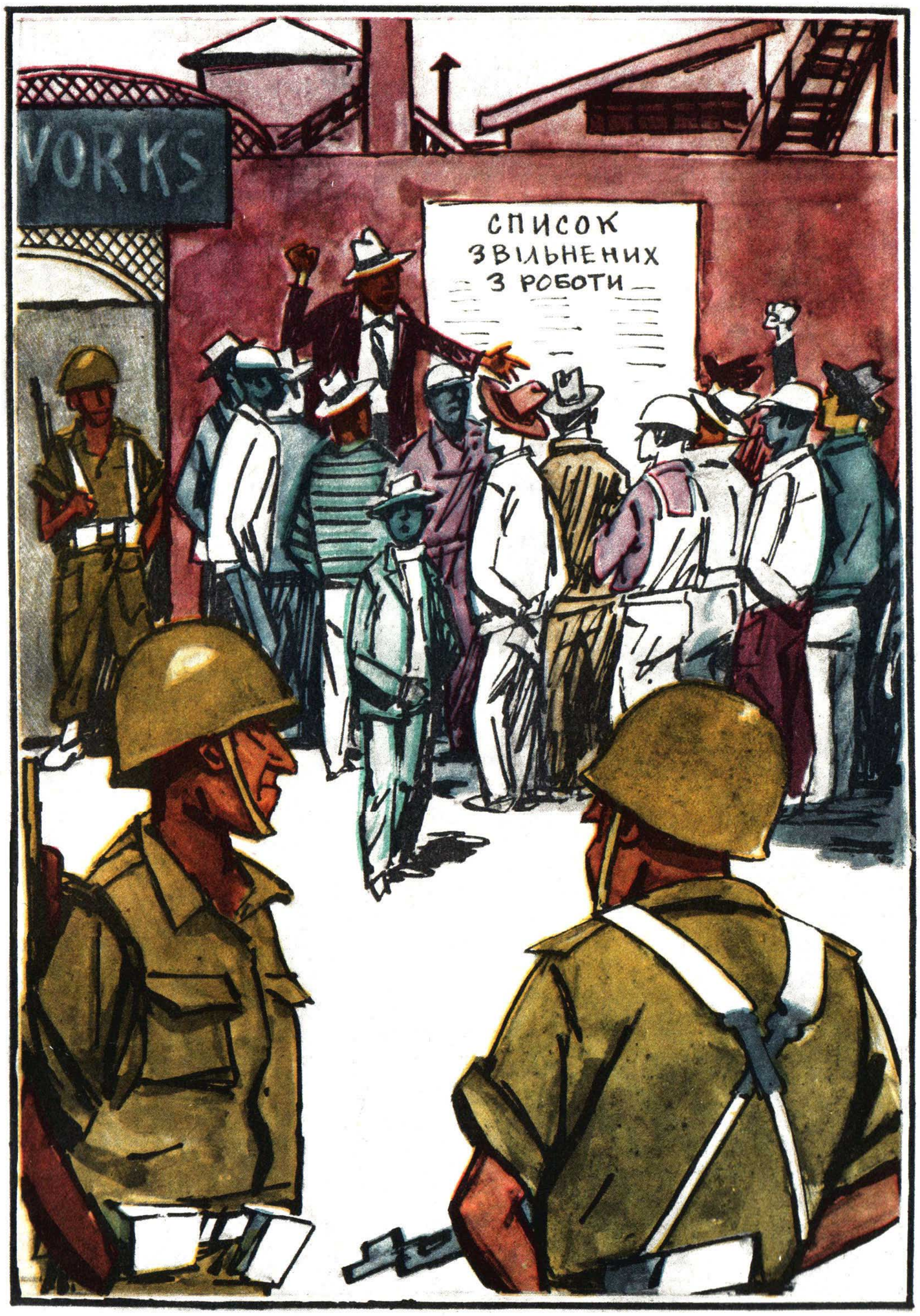

Національний гвардієць: — Тепер у нас роботи прибавиться!..

СУПРЯГА ХРЕСТА І КИЙКА

Ну й рейвах зчинився серед отців реформатської церкви в Південно-Африканській Республіці!.. Виявилося, що духовні пастирі, можна сказати, підривали основи держави. Це ж вони — який жах! — навчали чорних, що всі люди на землі — діти одного батька...

Вчили ж негрів «Отченашу»? А як розуміти ці слова «Отче наш...»? Виходить, що всевишній доводиться батьком не тільки білим, а й неграм?

Збагнувши, чого вони накоїли, отці церкви аж за голови схопилися. І негайно ж з самої Преторії, з самої резиденції головного єпископа Південно-Африканської Республіки надійшов наказ: — Ніякого «Отче наш...» для чорних! Просто, «Отче...» без усякого «наш»!

Тепер отці церкви ретельно перевчають чорних віруючих. А ті опираються, бо як звикли змалку, так і продовжують отого небесного отця іменувати своїм. Звичка ж — велика сила!

А отці церкви вважають, що вперті негри роблять це навмисно. А коли так — вживати заходів!

І тепер пастирям духовним допомагають перевчати чорних віруючих пастирі земні — поліцаї. І жодного дива в цьому нема — в Південно-Африканській Республіці кийок часто приходить на допомогу хрестові.

Нотатки про їхні порядки

ЧИЇ ГРОШІ — ТОГО Й МУЗИКА!

Грамофонним пластинкам — із «шлягерами», тобто із записами модних пісеньок, у Західній Німеччині роблять, як правило, велику й гучну рекламу. Що ж до цього нового «шлягера», — то вже особливо постаралися. «В кожному домі повинна бути пластинка із записами виступів фон Гуттенберга! — закликала щодня, протягом багатьох тижнів, газета «Ді вельт». «Купуйте нову пластинку!» — нагадували щодня диктори телебачення, а на телеекранах раз-у-раз з'являвся портрет отого модного фон Гуттенберга.

Що ж то за такий Гуттенберг, та ще й «фон»? Новий співак чи музикант?

А от і ні! Пан Гуттенберг — ні се, ні те. Він не співає, не грає, а виголошує промови. На тій пластинці записані виступи фон Гуттенберга, як депутата західнонімецького парламенту, з трибуни бундестагу в Бонні. І в усіх тих промовах товчеться одне: «Не визнавайте Німецької Демократичної Республіки!» — аж захлинається фон Гуттенберг; «ніяких стосунків із соціалістичними країнами!» — верещить виконавець нового боннського модного «шлягера»; «назад, до кордонів 1937 року!» — закликає своїх слухачів «фон»...

А пластинка ж — довгограюча. Отже, наговорив він ще багато чого. І все — з тієї ж опери.

Відомо: хто платить гроші, той і музику замовляє. А гроші в даному разі платить такий собі пан Бертельман, колишній знаний гітлерівський видавець. Нині він поєднує випуск грамофонних пластинок з виданням тієї ж таки фашистської літератури. От і випустив величезним тиражем ту пластинку з белькотінням фон Гуттенберга.

Бертельмани у ФРН не шкодують ніяких грошей, аби лунала тут люба їх серцю музика. Ота, що нагадує вовче виття.

ЖЕРТВА КУЛЬТУРИ

Ой, як негарно вийшло з містером Генрі Блеквуртом! А людина ж він, можна сказати, освічена, культурна. З ученим докторським ступенем, із благородними манерами та й ще з чимось там таким. І посаду обіймав неабияку: директор «Культурного центру» (повторюємо, «культурного»!) Інформаційного агентства Сполучених Штатів у місті Калькутті, в Індії. Приїхав сюди, щоб сіяти культуру (американську, звичайно), тягти індусів на висоти цивілізації (теж, звичайно, американської). І раптом — на тобі!..

У Калькутті приглянулися до містера Блеквурта й до очолюваного ним «центру» і побачили, що культуртрегер із США цікавиться справами, такими ж далекими від проблем культури, як, скажімо, Калькутта від Вашінгтона. І кінець-кінцем сталося те саме, що останнім часом частенько трапляється з його колегами по Інформаційному агентству — довелося містерові Блеквурту, всупереч власній волі, пакувати свої валізи, додому забиратися.

Отут то й вийшов ще більший конфуз...

Збирався вже було містер на своє місце в літаку всістися, як індійські митники зацікавилися його численними чемоданами. І виявилося, що справді було чим зацікавитися — в чемоданах знайшли, якщо й не дуже великий, то такий собі середніх масштабів музей стародавнього індійського мистецтва.

Може, гадаєте, містер Блеквурт придбав усе це за гроші, по-чесному? Де там! По-перше, такі речі в Індії не продаються, а, по-друге, багато з тих експонатів індійська поліція давно вже розшукує, бо все це викрадено з різних музеїв Калькутти та інших міст Індії.

Отака халепа вийшла з американським культуртрегером. А був же таким освіченим, таким культурним!

ВИНЯТКИ ІЗ ПРАВИЛ

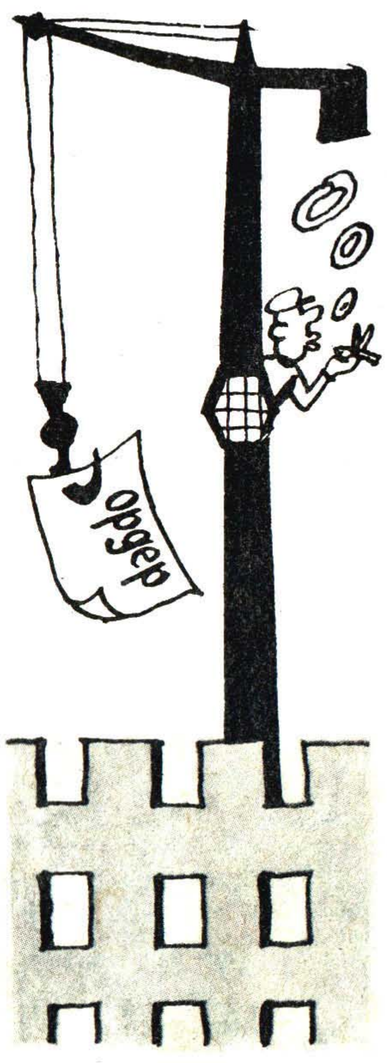

Є неписане, але досить поширене правило: одержав ордер на квартиру, — купуй чи позичай кота, щоб пустити цей символ домашнього затишку через поріг перед собою.

Є неписане правило: дістав ордер — запрошуй на новосілля!

І, нарешті, є писане правило: дали ордер — заселяй хутчій квартиру, бо документ діє 10 днів.

Ці правила добре знають і харків'яни. І діяли згідно з ними, доки не дійшло до винятків.

За всіма планами і постановами три дев'ятиповерхові будинки № 33, 34 і 35 по вул. Комунальній (кожен — на 480 квартир) комбінат «Харківжитлобуд» мав здати в кінці 1969 р.

Як правило, Харківський міськвиконком ордерів на неспоруджені квартири не видає. Однак, зважаючи на сотні пропозицій і побажань майбутніх новоселів, зробив виняток і видав ордери на квартири в кресленнях. У комбінаті — шість могутніх будівельних організацій і трестів. Думалося: не підведе.

І комбінат «Харківжитлобуд» досі не підводив. Та цього разу пускових об'єктів 1969 року не добудував і не здав.

І почалася у Харкові веремія. Кандидати на нові оселі — тепер уже володарі ордерів — ударили залпами скарг по харківських, київських і московських інстанціях: рятуйте! — нас ошукують — порушують усі правила і закони!

І. С. Браславська, що мешкає по вул. Чоботарській, 41/43, кв. 20, домагаючись заспокійливого ордера, написала до кінця 1969 р. десяток скарг. І подіяло: ордер дали. Однак, упевнившись, що чотири під'їзди у будинку № 33, де мала бути її квартира, не будуть споруджені в 1970 році, у темпі розіслала понад 500 скарг у різні інстанції.

Інстанції запрацювали у три зміни, з'ясовуючи конкретний стан справ із житлом по вулиці Комунальній...

Вималювалося таке. Комбінат «Харківжитлобуд» доручив спорудження трьох величезних будинків трестові «Житлобуд-1». Його керуючий В. М. Козленко повів будівельні легіони за хитрою стратегією: туди, де легше будується, де на більший карбованець заквандзюблюється. А під чотирма останніми під'їздами того ж будинку № 33 — торговельний комплекс. Мороки багато, а показник у плані невиграшний. Подумали будівельники і вирішили з усієї сили запевнити міські організації, що хоча всі три будинки майже готові, а от на чотири під'їзди у будинку № 33 сил не вистачить і в 1970 році.

І відразу впали у Харкові акції на котів, які мали перейти пороги отих недобудованих квартир. Ордероносці пішли до знайомих з перепрошеннями: новосілля відкладається.

А будівельники? «Вимучивши» згоду міськвиконкому на перенесення строків будівництва, вони й хвоста бубликом закрутили.

Запитали якось В. М. Козленка, чи можуть символічні новосели у 1970 р. стати реальними, а він:

— Дайте день на роздуми. Може, що й придумаю.

Минув день, тиждень, а Віталій Михайлович так нічого й не придумав. Замовк красномовно.

Начальнику виробничого відділу «Житлобуду-1» Л. І. Ступникову дуже жаль скаржників (люди пишуть справедливо!). А винне у всьому, на його погляд, управління капітального будівництва міськвиконкому, яке крутить планами здачі об'єктів сюди й туди.

Отак! Зірвавши строки спорудження житла, а потім домігшись нових строків, зодчі тепер кивають на міськвиконком.

В зв'язку з такою ситуацією, начальник планового відділу міськвиконкому Галина Гнатівна Шатилова сказала:

— Якщо комбінат «Харківжитлобуд» змусити працювати по-справжньому, він зробить усе потрібне ще в 1970 році. Оце вам щонайперше правило.

Отут будівельникам і крити нічим.

К. ЛЕМЕШЕВ.

Байкареві

Володимиру КОРБАНУ — головному редакторові білоруського сатиричного журналу «Вожик» на день його шістдесятиріччя.

Вітаєм щиро, друже-брате!
Хоч Вам уже і шістдесят,
Ми твердо можемо сказати,
Що Ви — солдат!
Завжди солдат!

Завжди в поході, в творчім русі,
Сатири нашої діяч —
Коштовних жартів Білорусі
Збирач Ви добрий і сіяч!

Творіть, трудіться в тому ж дусі,
Дерзайте, друже, много літ!..
Привіт од Перця Білорусі!
Її сатирику привіт!

Текст Ст. ОЛІЙНИКА.

Дружній шарж А. ЧУРКІНА.

Ловися, рибко, стріляйся, пташко!

Багата земля полтавська, ой багата! Ну, ви одразу й скажете: знаємо, мовляв, що вона багата на хліб-сало, на нафту, на... Заждіть! Це вірно, якщо взагалі. А коли взяти зокрема, то такий район, як Машівський (та й Карлівський не відстає) багатий ще і... на браконьєрів. Ох, і рясно ж їх тут вродило! Подумайте: на порівняно невелику площу району в 90 тис. га припадає 500 рушниць. Двісті чоловік із їх власників соромляться зареєструвати свою зброю. Соромиться навіть голова Ново-Тагамлицької сільради. А придбав же він рушничку, певно, не для того, щоб лякати горобців на власному городі! Живуть у цьому районі браконьєри-мисливці привільно — бабахкають, де заманеться, вбивають, скільки хочуть і що хочуть.

А браконьєри-рибалки? Як у бога за пазухою! За неточними даними, ця «філія» має до 500 сіток, 1500 ятерів і щодоби «виймає» із водоймищ до 15 тонн рибки. А що це буде на рік? А скільки ця «філія» покладе собі в кишеню грошей, якщо вже сьогодні кілограм браконьєрської рибки в ціні добігає двох карбованців? Дорожче, ніж тихоокеанський, притому копчений, оселедець. Он як!

З усього цього дуже радіють і виконком, і міліція, і народний контроль, і районний прокурор... Радіють і кладуть під сукно рішення облвиконкому про охорону природних багатств. Правда, вони й самі іноді винесуть якусь ухвалу щодо браконьєрів, та вона йде потім услід за облвиконкомівським рішенням.

Адмінкомісія райвиконкому у травні навіть таки наважилась тринадцятьох браконьєрів оштрафувати і відібрати зброю. Наважилась та й... засоромилась, діла до кінця не довела. Теж, мабуть, радіє з урожаю на браконьєрів. Чим же іншим можна це пояснити? Затримано було, наприклад, браконьєра на гарячому, з сіточкою, з рибкою, справу було передано тій же адмінкомісії... І що? Погладила вона його маленьким штрафом по голівці та й повернула йому сіточку — щуку кинули у річку.

Радіють у Машівському районі браконьєри, та не радіє Машівська районна рада Українського товариства мисливців та рибалок. Куди тільки рада не вдавалася по допомогу, билася, як риба об лід, — і скрізь риб'яче мовчання. Всі ніби соромляться. Навіть обласна газета «Зоря Полтавщини», і та засоромилася — відіслала матеріал районної ради назад, порадивши «розібратися на місці»...

А воно вже таки пора і на місці, і не на місці розібратися! Природа ж наша не для браконьєрів, — для нас усіх, і не на один день!

А. ТУРЧЕНКО.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «СТЪРШЕЛ» (Болгарія), «ШПИЛЬКИ» (Польща), «ЕВРОПЕО» (Італія), «УРЗІКА» (Румунія), «ЛУДАШ-МАТЫ» (Угорщина), «КАРУЗЕЛЯ» (Польща).

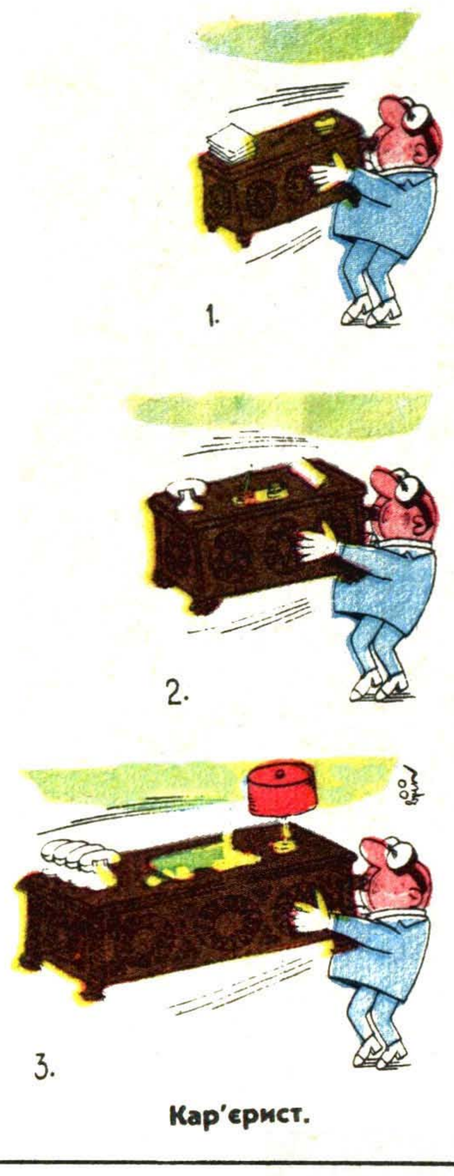

Кар'єрист.

— Доки ми не одружилися, мій чоловік не вірив у пекло...

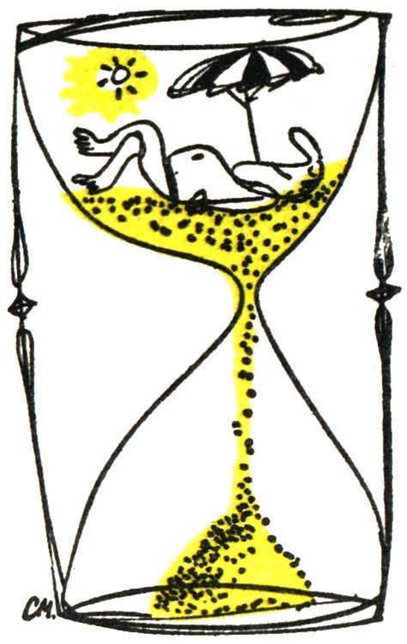

Відпустка.

Злодій: — Вибрали б собі, діду, благороднішу роботу!

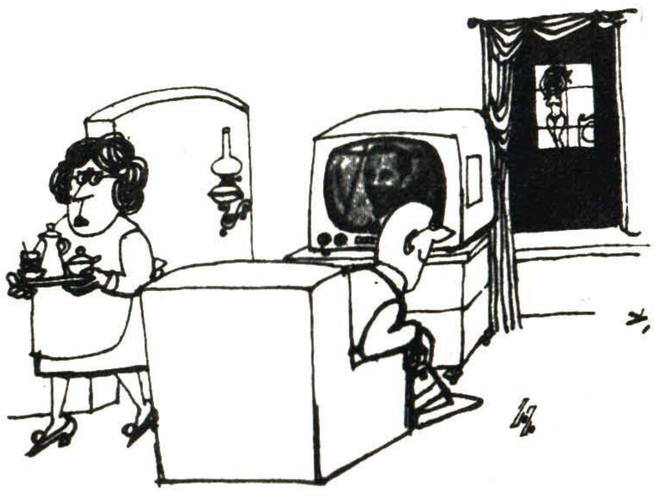

— Світу божого не бачиш через цей телевізор!

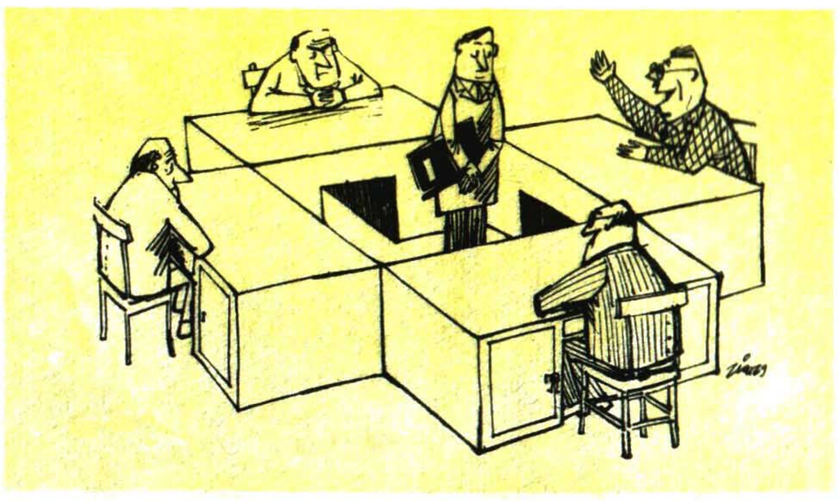

— Не розуміємо, чим, власне, ми обмежуємо вашу ініціативу!

Народні УСМІШКИ

ЗАХОВАЛИСЯ

Здибалися в буфеті два приятелі. Випили по чарці, потім по другій.

— Іване, ти мене бачиш?

— Бачу.

Налили ще, випили.

— Іване, ти мене бачиш?

— Ніби бачу.

Ще випили.

— А тепер, Іване, ти мене бачиш?

— Ні.

— І я тебе ні. Тепер пиймо сміло — чорта лисого жінки побачать!

Повідомив В. ГАЙДУК
з с. Глибокого Бориспільського району Київської області.

НА ЗАЙЦЯ

Прийшовши з полювання, мисливець хвалився:

— Ну й лисицю бачив! Зовсім близько йшла. І така вже гарна!

— Так чого ж ти її не встрелив?

— Та я ж ходив на зайця! — відповів мисливець.

Повідомив О. СТАХЄЄВ
з м. Славути Хмельницької області.

ПОРІВНЯВ

— Вово, ти бачив море?

— Бачив!

— А яке ж воно?

— Таке саме, як ставок, тільки з одним берегом.

ХУСТИНКА

Учитель попросив учнів показати носові хустинки. Всі учні показали, тільки один Роман не показав.

— А чому, Романе, в тебе нема хустинки?

— А для чого тоді в мене рукави?

Повідомив І. С. ЩЕРБИНА
з селища Васильківки Дніпропетровської області.

ЗАБУВ

Просить сусідка сусіда:

— Іване, допоможи мені сьогодні картоплю повозити.

— Не можу. Іду на роботу.

— От шкода: а я вже й могорич приготувала...

— Ох, я й забув, що у мене сьогодні вихідний.

Повідомив В. О. ОКОЛІТА
з с. Яромирки Городоцького району Хмельницької області.

НАЛЯКАВ

Один чоловік, повернувшись із роботи, умився. Жінка поралась на кухні. Чоловік чекав, чекав, що вона подасть рушник, а тоді й гукає:

— Жінко, давай швидше рушник, а то я сам обсохну!

Повідомив О. Г. БАЙ
з с. Широкого Дніпропетровської області.

ВАРЕНИКИ

Заїхав бригадир до тещі, а вона якраз вареники мастить.

— Василю, може, ти не снідав, то сідай варенників поїси.

— От спасибі, якраз і не снідав.

Присів Василь до варенників. Теща бачить, що скоро нічого не лишиться, вийшла надвір, одв'язала його коня, пужнула, а потім прибігла до хати:

— Василю, Василю, кінь утік!

Схопив Василь макітру з варениками та й каже:

— От клятий кінь — не дав і поснідати. Ну, добре, мамо, я побіг, а жінка макітру вам увечері принесе!..

Повідомив Д. І. УСИК
з с. Рубіжного Вовчанського району Харківської області.

Любий Перче!

Оце займаюся переробкою... Ні, не переробкою, а — ремонтом відомих наших пісень. Зараз ремонтую оту: «Ти, машино, ти желєзна...» Другий рядок у мене виходить не «куди милого завезла», а — «куди ти мене завезла».

А завезла мене ця машина (ГАЗ-51) аж у Новоград-Волинський на ремзавод, бо я шофер колгоспу ім. Леніна села Телениця на Житомирщині. Тож подальші рядки пісні у мене вже звучали: «На заводі скляні двері, там сиділи ремонтери...». Потім — «випав номер сорок п'ятий, закричали, що прийнятий». І... отут я й осікся. Номер мені не сорок п'ятий випав, але машину, щоправда, в ремонт прийняли. Потім і назад видали уже як «капітально відремонтовану». А для мене — це тільки «капітальні неприємності»...

Пригнав ту машину додому, а на місці розглянулися і побачили, що «автомобіль ГАЗ-51... до експлуатації непридатний. Потрібний повторний ремонт». Так і в акті перевірки чорним по білому записала комісія.

Як же мені тепер далі ремонтувати пісню? Я її облишив та взявся за ремонт машини.

Хто ж мені, Перче, дасть запасні частини після «капітального», хто може послати машину не за мій рахунок на «повторний ремонт»?

Тож і звертаюся до тебе, Перче: може, в пісні приспів: «Гей-гей, уха-ха-ха!» переробити на: «Гей-гей, ох-ох-ох-ох»?

Та навряд, щоб ті горе-ремонтери до моїх «охів» прислухалися. Тут потрібні були б якісь такі слова, щоб вони самі заохали. А от які — не можу придумати. Тому й з піснею, як і з тією нещасною машиною справа не йде на лад.

І. С. ХОМУТІВСЬКИЙ.

с. Телениця Житомирської області.

Дозволь звернутися до чоловіків та жінок.

Спершу до жінок.

Любі! Якщо ви хочете мати в день народження подарунки від своїх чоловіків та знайомих, то постарайтеся, щоб свідоцтво про народження та паспорт вам не у Харкові видавали. Інакше може статися, що ні подарунків, ні привітань не діждетеся.

А вам, чоловіки (особливо тим, що не люблять витрачатися), раджу, навпаки, посилати жіночий персонал одержувати названі документи саме до Харкова.

Бо ось дивіться. Моїй дружині Харківський міський загс у свідоцтві, а потім двічі п'яте відділення міліції м. Харкова у паспорті потвердили, що вона народилася 31 лютого. Чуєте: тридцять першого лютого! О!!!

Мені вигідно...

Але й дружини усе-таки жаль...

Ф. І. ГОРБУЛИЧ.

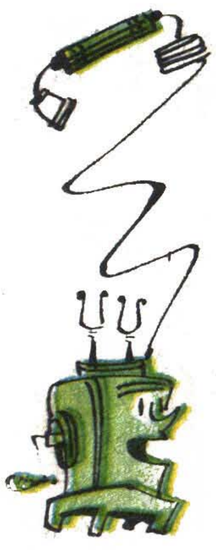

Дуже нам кортить подякувати начальникові нашої телефонної дільниці т. Малашинському. Але бачимо, що без твоєї допомоги не вдасться.

Можна було б, звичайно, телефоном це зробити. Так от біда: телефон у нас такий, що раз продеренчить і три дні мовчить. А щоб додзвонитися куди, треба півдня ручку допотопного апарата крутити. А в нас і опріч того ще робота є. Та й за півдня можеш не додзвонитися.

Отож просимо, Перче, напоум т. Малашинського, щоб він, нарешті, спромігся нам нормальний телефонний зв'язок із білим світом забезпечити. Тоді ми йому зателефонуємо та подякуємо. Бо дуже хочеться подякувати, а от не можемо.

Хоч і нема поки що за що.

Голова колгоспу
СИНЮК.

Колгосп «Комунар» Червоноармійського району на Ровенщині.

Передплачуйте «ПЕРЕЦЬ» на 1971 рік!

«ПЕРЕЦЬ» — корисний для всіх!

ЛІКУЄ

від зазнайства, бюрократизму та інших небезпечних хвороб!

Поспішайте

у найближчі поштові відділення і агентства «Союздруку», де ви можете без будь-яких обмежень передплатити

„ПЕРЕЦЬ“

по таких твердих цінах:

на рік — 2 крб. 88 коп.
на 6 місяців — 1 крб. 44 коп.
на 3 місяці — 72 коп.
Ціна одного номера — 12 коп.

Тим хто забариться із передплатою, придбання «Перця» у кіосках не гарантуємо.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Конспірація.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів до Перця йшлося про те, що в м. Черкасах незадовільно поставлена похоронна служба. З цим листом редакція звернулася до Міністерства комунального господарства УРСР.

Начальник Управління комбінатів комунальних підприємств Міністерства т. Зубрицький повідомив редакцію, що наведені в листі факти і справді мали місце.

За незадовільну організацію похоронної служби у м. Черкасах начальника бюро похоронного обслуговування Н. А. Грузененка з роботи знято.

Одержаного з редакції листа було обговорено на семінарі керівників комунальних підприємств інших міст.

★ Про аморальну поведінку голови Мамекинської сільради (Чернігівщина) А. Д. Щербака виборці написали Перцеві.

Як повідомив заступник голови виконкому Н.-Сіверської райради т. Ромченко, виборці написали чистісіньку правду. Щербака з посади голови сільради звільнено.

★ У листі пайовиків Жмеринського району розповідалося про безладдя в роботі лісоторговельного магазину на станції Матейково.

Заступник голови Вінницького обласного комітету народного контролю т. Горбунов на цей лист відповів редакції, що при перевірці усі факти підтвердились.

Завідуючого складом магазину П. А. Кравчука з роботи знято, а директорові магазину П. М. Винокурову оголошено догану.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 16 (842) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. VII. 1970 р. Підписано до друку 30. VII. 1970 р. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умсвн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

БФ 11280. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04011. Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

ЦРУ по суті є прямим хазяїном грецької охранки — асфалії.

На хазяйському повідку.